

„Szólj igazat, betörök a fejed!”

FÜLLENTŐ

Megjelenik minden hó 10., 20. és 30-án.

ELŐFIZETÉSI ÁRA :

Egész évre . . . . . 3 frt — kr.
Fél évre . . . . . 1 „ 50 „

Egyes szám ára: 10 kr.

Bérmentellen levelek nem fogadtatnak el.

Felelős szerkesztő és kiadó:

Dr. Füllentő.

Társ-szerkesztő: **Petrikás Mór.**

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:

Budapest, VIII., stáció - utca 6. sz.

Ide intézendők

az előfizetési pénzek, reklamációk, kéziratok.

Hirdetéseket árszabály szerint felvesz a kiadó-hivatal.

Az ország cigánya.

Thaly: Hejh, csak hiába cifrázod! Az az új nóta csak lehangolja a kurucok kedélyét. Hadd szóljon inkább a: „Régi dal régi dicsőségről.”

*****
Jókainénak.
 *****

Nemes hölgy! megbocsáss, hogy gyenge lantom
 Szerény éneket zengni készül.
 Hozzád, kinek milliók hálás szive
 Jutott jutalmul osztályrészül.
 Óh hadd! . . . hogy ajkam halkán elrebege,
 Mit menydörögve Kárpát bércé zúg,
 Mit ölelő, virányos partjainak,
 A négy folyam hömpölygő habja sűg.

Hadd mondjam el, hogy haldokolt egy nemzet,
 Ki egykor edzett, büszke hős vala:
 Ki vérét ontá gyávák védelmében.
 — Készen is volt már a ravatala —
 S im támadott — mintegy varázsütésre —
 Egy vándorokból álló kis csoport,
 Kik megmutatták, hogy a gyáva végzet
 Nem ül felettünk halotti tort.

Kik szerte járva széles e hazában.
 Az édes ígét folyton hirdeték:
 A tespedő vért, lánglelkű szavakkal
 A holt erekbe végig kergeték.
 S midőn betölték szentelt hivatásuk,
 S hallák a nemzet ébredő szavát,
 Eltűntenek, nem várva mitse díjul.
 Az érdemekben dús is félre állf.

De, fel te nemzet! itt a hála napja.
 Válladra mind, ki arra érdemes,
 Emeld fel őket és mutasd az égnek,
 Im itt közöttünk a nagy és nemes.
 Üdvöt rivalgjal hódolat jeléül,
 Mely menydörögjön végig e hazán.
 Hadd tudják meg, hogy feltámadásunkat
 Most ünnepeljük még csak igazán.

S ki életedben oly kimondhatatlan
 Sokat tevé, hogy újra él e hon.
 Te fényes csillag! nemes hölgyek disze!
 Ragyogj soká s pihenj babéridon,
 S míg csak magyar szó zeng itt a hazában.
 Nem halványít el századok köde;
 Fogadd e nemzet hálás üdvözlét,
 Áldjon meg a magyarok Istene.

Bendegez.

Szélbal Sanyi, a magas politikáról.

Szeretném a magyarázatját annak, hogy ha én szavalok az országházban, mindenki reám bámulva, végig hallgatja azt a sok igazságot, a mit rendesen a Tisza fejéhez évek hosszú sora óta vágni szoktam. Elmondtam, hogy az adó azért emelkedik, mert Tisza akarja. Kérem tehát, ki a nagyobb hatalom: az ország-e avagy Tisza? Én úgy hiszem, hogy az előbbi. Azért az ország közhangulatja velem tart, midőn azt mondom, hogy Tiszát száműzni kell. — Mert hát mi az ördögnek kell az az adóemelés? — Ahá! most már kezdem sejteni. A korteskedésre kevés van a kasszában. A kormánynál csak pénz beszél. A pénz hatalmas eszköz a többségre való vergődésre. A pénz eltántoritja a szegény embert. — Csak nevéssenek uraim; de legyenek meggyőződve, hogy a nevetés vége a sírás. Én tehát azért nem nevettek, hogy sajnálkozom önök felett.

Kemény büntetés

Tudvalevő dolog hogy a pincérek felette kíváncsiak szoktak lenni, és az akiről beszélni akarok a többinek elnöke lehetett.

A nyári délutánt barátommal a városligetben kívánván eltölteni, betértünk egy pohár szalma borra. Hogy fontos megbeszélni valónkban ki se zavarjon, egy félre eső helyre ültünk. A pincért azonban sehogy sem tudtuk közelünkől lerázni, mert ha valamiért elküldtük is, azonnal ott termett s a félfüle mindég felénk hajlott. Midőn ezért összeszidni akartam, sugja barátom: „Haddel, majd meg lakoltatom.”

„Pincér“! kiáltott.

A szolgálatkész pincér előugrott.

„Nem lenne szives egy tucát legyet számomra fogni?“

„Igen szivesen“, volt a válasz, és mindjárt hozzá látott a munkához.

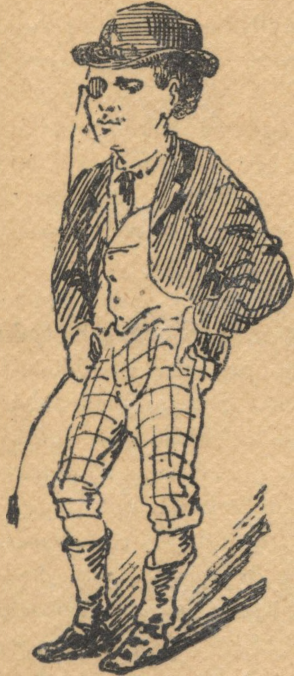
Barátom erre röktön kiosont és kérdezte a kocsmárosától, hogy pincérének a légyfogdosás féle mulatságnál nem tudna más foglalkozást adni?

„Micsoda! kiáltott, — hát a semmirekellő legyeket

fogdos? Azzal beszalad, s a mint látja, hátulról olyan két nyaklevessel tisztelte meg, hogy ezután már magunkban társaloghattunk.

Fiatal óriás a helyzet magaslatán.

No nézze meg az ember! azt a szegény népszínházat is milyen *con amore* licitálják. Egy! kettő! . . . három! ki ad többet? senki többet? Evva Lajos bum! De igaza is van a kup . . . akarom mondani tanácsnak. Már mi a ménküért adnák az igazgatóságot a jó öreg Feleky bácsinak, vagy éppen Blahánénak? Örüljön Feleky bácsi, hogy a nemzeti színházban játszhatik és játszik vagy negyven egynehány esztendő óta, minék neki az igazgatóság? Hát még nini a Blaháné is mit akar? Ez már igazán eredeti. Hát nem elég neki, hogy ő szép asszony, a fél ország (már mint a nők) irigyl, a másik fele (nem mon-

dom meg, hogy melyik) bálványozza, az egész világ meg szereti? Mit akar még többet? Mem jól lakhatott már nyakig dicsőséggel? Minek volna neki is az igazgatóság? Minek volna neki egy kis apró pénz? Ugyan mit tudna vele csinálni? Hiszen nem talán primadonna ő? Hanem igenis Evva Lajos ez már legény a talpán nem is engedi, hogy más lábatlankodjék ő helyette az irói banquetteken, ám-bár még eddig nem sok port vert fel a Heliconon. Hanem, tudja Isten, nyugtával dicsérd a napot, hátha ki nővi még magát; lehet, hogy öregségére szállja meg az ihlet, s lesz belőle egy második Victor Hugó. Nem lehet azt tudni; minélfogva és annál fogva tehát én is, egyéniségem egész súlyával pártolom a kup . . . akarom mondani: tanácsi határozatot. Majd bizony még más valakinek adnánk oda azt az igazgatóságot. No nézze meg az ember!

KATHEDRA.

Nincs az Istennek az a hitvány csapszéke, a hová a részeg csavargók olyan rendetlenül járnának mint magok ide.

A mi pedig a zálogot és a zálogházakat illeti,

azt előadásom alatt nem igen tárgyalom, mert tudom, hogy önök tisztába vannak ezen intézményekkel.

Mütét után a Klinikán.

Doctor a beteghez: „Megtudna-e mondani hány ujjat mutatok önnek?”

Pat'ens: Nem tanár úr!

Doctor: Nos, hát engem lát-e?”

Patie: s: Óh igen! már az olyan gorombább tárgyakat kiösmérhetem.

*

Igazmondó: A napokban Bécsben járva egy szeccent néztem meg, aki olyan fekete volt, hogy gyertyát kellett gyújtani, hogy láthassa az ember.

Igazmondóbb: Én meg Berlinben olyan sovány egyént láttam, hogy kétszer kellett neki belépnie az ajtón, hogy észrevegye az ember.

A mama fiatalabb leányához szemrehányolag: — Nem szégyenled magadat? . . . A te korodban, testvérednek már volt valakije, a ki neki havonként 200 frot adott!

Mokhány Kóbi.

Megóntam már a falosi levegő. Thélen a nadjorak khülömben Budapesthen szokthak adni a nadjorakhat. Ezta szokhas énis felveszem magamnak és a fűvárosból fogok oszthogatni az enyim oradalmamba a pharancsolathokhat. Akhi nagy oreságnak születthe, az nem is thodja megbecsülni a jogot, — mert nem thodja hodj ti szegény ördög is lehet, akkhor bizemosan elgörbülne a szája othánna. Ellenben én, akhi nem szölet-

them nagy órnak hanem úgy bele pottyanthott a szerencse, fogom magamat megbecsülni benne, mert szerettem ha irigyeim vannak.

Hodj zsidó vadjok azthot mostand nem thesz semmit, mert thübbé nincs válaszfal khözöthünk. Én elveszek edj khöröszthény barónint, —edj höröszthény báró phedig, khinek phinze nincs, elveszi egy zsidó bankhár kisasszony. Végre phedig addig házasodja edjik a másikhat, hodj nem lesz thöbbé se zsidó se khöröszthény. Majd thessék 100 eszthendő molva megnézni — már akhi thodja — hodj milyen madjarok lesznek az othódaink. Az uj khorszak, és az uj csoládfa 1884-ben khezdődje mogát. Egyet othálok magamban, hodj azok a sróflis atyafiak mindig bevándorolnak, s hoznak magukkkal a bothaságot. Azthat magamról thodok, mikhor az enyém tháti is Lendjelországból velem edjütt megszökthe magát. Jaj de botha volt! hát még a fia, már mint én, és menynyi phakli djofát khöllet eladni és sok várost bejárni, még magamat khiforagtham. Az igaz hodj mostand thodok Sillerezni, meg Sampányul is érthek, ha aztat mondanak szervusz Kóbi sógorkám!

Meglepett csók.

(Humoreszk.)

Szokásom volt esténki szivarra gyujtva, a boltok kirakatait nézegetni. Jobban szeretem az utcát, mint a színházat.

Egy este megállottam egy ékszerárus boltja előtt s midőn kedvtelve vizsgálgattam a fényesen kivilágított kirakatot, eszembe jutott, hogy a boltba is be kellene tekinteni s ime mit láttam . . .

Az ékszerész egy támlásszékre ülve olvasott. Igen fiatal, barna, rózsás arcu, komoly tekintetű nő volt. Elmélyedve olvasott, mintha egészen be akart volna hatolni tárgyába; sokat adtam volna érte, hogy ha én lettem volna a könyv szerzője, melyet hófehér kacsói között tartott. Az a nő, a ki olyan komolyan tud olvasni, nem veszít el egyetlen frázist sem!

Megbámultam a szép barnát, miközben elgondoltam:

„Te, nem vagy arra teremtve, hogy bezárkózzál egy boltba. Hajad gyorsan meg fog ott öszülni, termeted elhizik, arcod megfakul az arany és a gáz fényétől. Te, a ki olyan jól tudsz olvasni, nem arra voltál kiszemelve a sors által, hogy annak az ostoba, nevetlen ékszerésznek a jármát nyögjed, a ki üzlete után futkos a helyett, hogy veled foglalkoznék! . . .

Alig fejeztem be a saját magamhoz intézett homíliát, midőn egyszerre az ékszerésznő lassan bezárta a könyvet, előbb behajtván a lap csücskét, melyen az olvasást félbeszakította. Letette a könyvet egy kis állványra s férjére függeszté tekintetét.

Ez fölemelte fejét, ott hagyta ékszereit és ékszer-tokjait, egyenesen nejehez ment s a bolt közepén megölelte s megcsókolta a szeméit s a haját.

Midőn fölegyenesedett, megpillantottak . . . A nő elpirult, a férj zsenirozta magát. Én mosolyogva üdvözöltem őket s folytattam utamat, nem akarván nevelni zavarukat. Pedig nagy kedvem lett volna gratulálni a boldog férjnek, egyuttal elmondani neki, hogy a szerelem nem tart örökké, hogy a jó férj csinálja a jó asszonyt . . . st. stb . . . de visszatartóztattam magamat s folytattam ügyelgésemet, magamban mormogván, mint egy kouplett mondja:

— Ékszerész, neked igazad van!

Sokat gondolkoztam e fölött a jelentéktelen történetke fölött. Hosszu ideig gyötörte az agyamat. Nem egyszer kérdeztem magamtól, miféle regény előzhetne meg ennek az imádandó asszonynak ezzel az ostoba ékszerészszel egybekelését! Kutattam, kerestem, milyen alkalommal ismerkedhetek meg, hogyan udvarolhatott neki, miként sikerülhetett neki a fejét megszedíteni s magához kötni? Egy cseppet sem nézett ki don Juan-nak, aztán mestersége nem is engedett neki annyi szabad időt, mit mi, munkanélküli emberek olyan, de olyan rosszul tudunk felhasználni.

És ők szerették, nagyon szerették egymást, mert a nőnek csak a könyvét kellett letennie s a férj abban hagyta munkáját s megölelte, megcsókolta a járókelők szemeláttára. Kell, hogy a világon mindenk fölött szeresse, hogy ne tartson a kinevettetéstől s csaknem az utcán két csókot nyomjon azokra a mandula alakú szemekre, arra a bodros hajra . . . mert tiz közül kilenc esetben ostoba férj az, a ki nyilvánosan megcsókolja nejét . . . s ez az átkozott ékszerész még sem látszott ostobának!

Meg kell vallanom, hogy egészen beleháborodtam föltevéseimbe, lemondtam arról, hogy megfogom oldani ezt a talányt s egyszerűen azt gondoltam, hogy ez az ékszerészpár szereti egymást, mert úgy találja, hogy ez előkelő dolog.

Gyakran gondoltam és sajnálkozva gondoltam az ékszerészek existenciájára, a kik reggeltől-estig boltjukban mintegy bebörtönözve, nem mehetek ki délelőtt, oda voltak szögezve este, nem maradván számukra más, mint a vasárnap zajgó tömegével s henyélő sokaságával, Én szánom ezeket az embereket, a kik nem maradhatnak ágyban, csak vasárnap, nem szerethetnek reggel, csak vasárnap, nem szivhatnak friss levegőt csak vasárnap s a kik még a vasárnapi estét sem tölthetik kedvükre, mert hétfőn reggel ismét nyakukba kell akasztani a munka s a szolgaság jármát.

Én azt hittem, hogy a kereskedés az ő apró részleteivel, fogásaival, gondjaival egészen elfoglalja a kereskedőt s valóságos géppé teszi őt, mely ugyanazon vig, örvendetes frázisokat ismétli, ha jó volt a nap s dühös elszontyolodott, ha rossz volt.

És ime mily választ kaptam elmékedésemre! a kereskedő megölelte, megcsókolta nejét.

Én, a ki nem vagyok kereskedő, kinek nincs nőm, a ki unatkozom s az igazságos, szép és jó feltalálásaért küzdök, most sajnáltam, hogy nem ismertem ezt a kereskedőt s nem voltam barátja.

Ez az ember gyakran jöhet kisértetbe, hogy cserben hagyja óraláncait, melltüit, karpereceit, hajtüit s karjára füzve szép kis feleségét, két-három hétre falura meneküljön vele.

Oh, ha volna egy kis házacskájuk gesztenyefák árnyában s nagy családi ágy a kis házacskában! Egész nap ágyban maradnának, — ha esnék. Hogy elhalmoznák egymást gyöngéd hizelgésekkel!

Ha lehetne, de szívesen tennék neki ajánlatot, hogy átveszem a boltját egy óra . . .

És ki tudja?! . . .

Talán kedvem jönne a mesterséghez. Talán komolyabb tudnék lenni ékszerésznek, mint írónak.

Az anyák azt mondanák: „Jövedelmező üzlete van.“ A fiatal leányok azt gondolnák: „Sok pénzt szeresz s bizonyosan sok verset is. . .“ Ez a polgári elem a regényben s regényesség a polgárban!

S miért ne? Hát én is nem szívesen fürkésznék-e

ki egy csinos, kis tökécskét s nem óhajtanék-e találkozni egy bájos kis barnával, mandula alakú szemek s a homlokra hulló bodros hajjal!?

Nos, pirulva vallom be, hogy ha olyan kis feleségem volna mint az, s ékszerész volnék, magam is megcsókolnám a boltomban!

Mi több, kijelentem, hogy minden este megcsókolnám őt, még bevőim előtt is megcsókolnám, ha kedvem kerekednék rá!

Teljességgel nem látom be, — ha összes logikámat összeszedem is — mi akadályozhatná egy ékszerészt abban, hogy nejét szeresse.

Talán találkozik olvasóim között, — olyan komolyabb gondolkozása, — a ki szememre fogja vetni, hogy olyan hosszasan időztem egy csóknál, melyet egy ékszerész adott nejének nyilvánosan, a boltjában. Nos, azt fogom neki felelni, hogy egy íróra nézve nincs csekélység az emberi életben, hogy egy alig észrevehető eseményke bennünk írókban gyakran hosszú elmélkedést költ s hogy az embernek mi sem kellemesebb, mint az érzéki ábrándozás.

Más olvasók talán az okosabb fajtából, azt fogják mondani, hogy helytelenül cselekszem, mikor az ékszerészek nemes céhét bántom s egy hirlapírónak: nincs joga ily kiméletlenül betörni egy tiszteletreméltó üzletember magánéletének szentélyébe.

Ezeknek, megköszönve felebaráti figyelmeztetésüket, azt válaszolnám, hogy szellemes ember soha sem sért senkit, a ki nem ad neki okot sértésre s az ékszerészt nem kell összetéveszteni a vándorszínészszel, a kiben nincs tehetség, — de van benne elbizakodott önhittség.

Thalia.

Országgyűlés.

Napirenden van az adó emeléséről szóló törvényjavaslat.

Hegedűs előadó: Ne tessék félni a javaslatról, én eddig sem haltam bele az adókba, ezután sem fogok, mert valahányszor a kormány az adót emeli, én mindannyiszor újabb hivatalt szerzek magamnak, — félre — a kormány kegyéből. Azt mondják: vagyok már vasutaknál, bankoknál igazgatótanácsos! vagyok hát, és ezentul leszek még többnél is — félre, a kormány jóvoltából — mert az adót fizetni kell, s én gond nélkül viselem a 3600,000 frt emelésből rám eső részt. Tessék úgy tenni, mint én, és ne tessék mindjárt kétségbeesni. Ezen indokok alapján ajánlom a törv. javaslatot.

A ház, — ilyen esetekben mindig a kormánypárt értendő — az örökös államtitkár-jelölt által előadott fontos indokok alapján megszavazza a törv. javaslatot.

Tessék vasuti és bank igazgatótanácsosi állásokat szerezni és fizetni! fuss, vagy fizess!

Csak a rendőrség.

— Hallja maga phulicáj! Megszoktha maga néha az okhos szó hallgatni?

— Meg én még a bolondot is, mert kötelességem.

— Szörnyőség! Mit beszéli maga?

— Hát csak, hogy a ki bolondot beszél, azt bevezetem megfigyelés végett a Rókusba!

— Csak nem gondolja maga hódj én is oda kherülök.

— Hát mikor minden istenadta nap belém köt...

— Én a Volksblatt monkhatársa nem tészek oszthat, hogy egy pholicájba belekhösssek. — Csak azt mondok magának hódj maga rettenthü goromba. Ezért holnap a mienk Volksblattban khikap az egész pulicáj.

Következetesség.

Egy öreg úr barátjához: Itt jön az egy éves önkéntes fiam, és amott a kedves feleségem, az ő húsz éves anyja.

Az idők gyermeke.

„Itthon van-e édesanyád?” — „Igen, a mama benn van!” — „Hanem te kis leányom, itt a küszöbön megfázol! nem jönnél be velem?” — „A mama kiültetett!” — „Édes anyádat kérni fogom, bocsátana be.” — „Ó nem! A mama nem szereti ha a nevelésébe mások avatkoznak.”

LOGIKA.

Sok gyógyszerész azt állítja, hogy: „nincs többé fogfájás”, s mégis fogfájás ellen való szert ajánl!

SZERELMI LANT.

IX.

Az „epedés dalai“-ból.

— Epedi: Ábrándligeti Tibamér, fiatal költő és szerelmes. —

I.

Te kedves, bájos angyal,
Kéért szívem eped,
Óh, add szived cserébe.
Óh, add nekem kezéd!

Együtt élünk majd ketten,
Beh boldog lesz a lét,
Ez az egyedüliség
Óh, már nagyon elég!

Te tüzheted szivemről
A gondot messze el, —
Hisz' ah! — váltólmért majd
Az apád sem — perel!

II.

Add hát nekem szerelmed
Galambom, édesem!
Mint gerlepár élünk majd
Lakunkban édesen.

Én leszek akkor a föld
Legboldogabb fia,
Mig most — bajos felette
Az — existencia!

III.

Értem égő szivedet,
Szívembe foglalom,
Értem égő szivednek
Jó hely lesz, angyalom!

S én nékem, a ki érted
Égek hévvel, nagyon,
Apád palotájában
Jó hely lesz, angyalom!

Porozás.

Portól tisztitgatja magát Mari, kész valahára.
Nézd meg az orcáját, hej de az ám a poros.

Istvántéri David Klein és az ü onokhája az Izidor.

Nagyaphám zog emol, mi fogja mosthan meg
thürtenni, hodj a püspek oreságok a polgári házasság
leszavazthák?

— Biszt dü gescheit mein Sohn! Hát a Tisza
oreság ismét visszaküldje nekhik.

— És azthán?

— És azthán, ha akkhor sem fogadják el a püs-
pek oreságok, nem lesznek thübbé a felső házban, —
mert elragadja ükhet a Tisza.

HIREK.

— Áradi Vendel már készíti a nagypénteki ódát
„Krisztus keresztrefeszítéséről“ a „Föv. Lapok“ szá-
mára. Szegény Krisztus.

— A tiszaezlári bünpe f. é. december hó 17-én
kerül a kir. táblán, mint felebbviteli bíróságnál tár-
gyalás alá! A félmázsa percsomóhoz a zsidóság félmázsa
ludmájjal fog kedveskedni.

— Az upesti rabbi a Függetlenségben megtagadta
a fiát.

— A drukk emelkedőben van, mert mihasznává
változott.

— Tisza Kálmánból Temesvárott átjáró hidat ké-
szitettek, mert a legnagyobb terhet is elbirja.

— A „Budapest“ szerkesztője kijelenti, hogy Bu-
dapesttől megválík mert a kiadó szeszélyeit nem birta
kitartani; — ez okból „kitartás“ mellett megkisérti,
kitartja majd az új lapot.

— Blahánék a főváros atyáitól kapott babérkoszo-
run óhajt megpihenni, ez okból megválík a szinpadtól.
Evva tapsol örömeben. A „Budapesti Sirlap“ ódában
fogja megörökíteni.

Az *crszág* valamennyi főpapja a fővárosba jött, hogy az új polgári házasságnál celebráljon. Még annyi áldással egy törvényjavaslat sem dicsekedhetik mint ez. Az eredmény a jövő eseményekben boszulja meg magát.

— A „*Volksblatt*“ dorongolja a bejelentési hivatal, mert ott pipáznak ha értesítést kér, és röktön ki nem szolgálják. Azt hiszi a jámbor hogy ott „thallu“ kereskedés vagyon.

Bíró előtt.

Bíró: Vádlott beösméri-e önként, hogy a tárgyat eltulajdonította?

Vádlott: Igenis kérem, a tulajdonomba ment át.

Korcsolyázás.

Béla tanítja Irént a nemes sport élvezetére. Künn a hideg, benn tűz, végre a lány elesik.

Calliope.

Irona-Lom.

Költemények. Irta Rém Józsi. Terjed 174 lapra. A közönség elrémitésére már megjelent. Rémséges! Az „eszme és tartalom hiány“ meg van benne. A ki elő nem fizet, annak — boszúból — tiszteletpéldányt küld a szerző.

Egy játékos orvost — vannak ilyenek is — a klubból sürgősen beteghez hívna.

Megérkezve, megfogja a beteg kezét s számlálja a pulzus verését.

— Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc, kilenc, tíz, alsó, felső, király. . .

Tableau!

Rác zene.

Egyhangú, s altatni való a rác zene. — mondják — Hej, de ha *Rác* hegedül, táncra kel a beteg is.

R o s s z é l c.

Tanár: Micsoda nyikorgást hallok már egy óra óta önnél?

Tanuló: Meglehet, hogy a bajuszom nyikorog, ahogy utat tör magának.

Az idők gyermeke.

Tanító: Ha atyád és anyád elhagynak ki vesz pártfogás alá?

Gyermek: A rendőrség.

PEGAZUS.

Egy vidéki lapból.)

Szerettelek, te hűtlen Melinda,
Szived szürös volt, mint szederinda,
Vagy talán még most is szürös az,
Meg is sebezett engem e g a z.

De most már te hűtlen, Isten veled!
E csalódott szív óh már elfeled!
Golyót nyeltek*) avagy élő mérget,
Hadd tápláljon szívem földi férget.

(Az Isten áldja meg ő kigyelmét,
Verse kizár minden józan elmét. Szerk.)

*) Legcélszerűbb lesz lekvár al.

(Szerk.)

A sovány leves.

Koldus: Kedves szakácsné kisasszonykám, ezen tányér leves ám igen büszke!

Szakácsné: Ugye bár, hogy ez felséges!

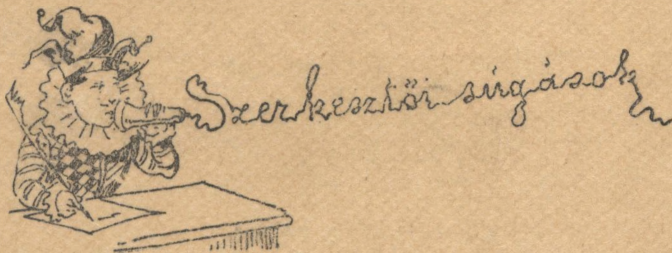
Koldus: Mondom hogy büszke, — mert egy szemmel sem pillant reám; — megértett? —

— Az „ő” ismét kijő, megszületvén a „Tempefő” minden második este — üres ház mellett. Evva ur öröme. De hát mit tegyen ő a vő, ha már egyszer szinpadra jő a „Tempefő”. Nem lehet vele elbánni, mert a sutból is kijő.

Blaháné hiába iparkodik a Tempefőbe remek hangjával életet lehelni! Nem ér semmit. A Tempefő talán azért ellensége a „Budapesti Sirlap”-ban, . . . nem engedi, hogy igazgatónő legyen Felekivel. Igazán nagy hatalom a „Budapesti Sirlap”-ban az „ő”.

Senki sem tételezte volna fel, hogy az öreg Szigeti bátyánkban annyi fiatal erő pezseg, hogy még a „Csókon szerzett vőlegény”-e is tetszést arasson. Pálmay Ilka itt is megmutatta, hogy csókra termatt, csak hogy az „ujdonsült” vőlegénye nem hozzá való.

Sz-y Gy-a. A „Garabonciás diák” naptárát köszönettel megkaptuk s t. olvasóinknak is melegen ajánljuk. Ára csak 50 kr. — **B. K.** Nem kérünk belőle. — **N. B.** Azt mondja ön, ha versét kiadjuk, akkor gyűjtők lesz. Inkább ne gyűjtsön semmit. — **Cso-dabogár.** Jobban mondvá, csodaszörny biz az. — **Kikelet.** Nem látja, hogy fagy? — **H. R.** Si tacuisses. — **P. B.** Ön ugy látszik, még a saját árnyékától is fél. — **N. I. Aszód.** A t. példányt szívesen küldjük, csak kérjük a közreműködést. A többire majd megfelel a társzerkesztő, ha vidékről visszajön. — **A bankóhullás** nem valósul. Többi kéziratról jövőre.

ELŐFIZETÉSI FELHIVÁS

„FÜLLENTŐ”-re.

Egész évre	3	frt — kr.
Félévre	1	50
Negyedévre	75	

Megjelenik minden hó **10-én, 20-án és 30-án** csinos, izléses kiállításban, érdekes, változatos tartalommal, szép képekkel.

Gyűjtőknek öt előfizető után ingyen példány jár.

Mutatványszámokat bárkinek ingyen küldünk, de elő nem fizetés esetén kérjük azokat visszaküldeni.

Az előfizetési pénzek — legcélszerűbben postautalvánnyal — a „Füillentő” kiadóhivatalába (Budapest, VIII., stáció-utca 6. szám I. em.) küldendők.

Az előfizetések mielőbbi beküldését kérjük, hogy a lap pontos szétküldésében fennakadás ne történjék.

Tisztelt előfizetőinket, kiknek a mult számmal félévi előfizetésük lejárt, — kérjük előfizetésük mielőbbi megújítására.

Előfizethetni bármely számtól kezdve.

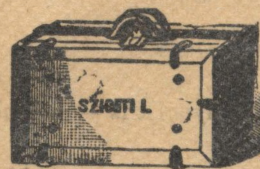
Octobertől kezdve lapunkkal még szolgálhatunk.

A „Füillentő” kiadóhivatala.

SZIGETI LAJOS

szij- és nyeregyártó.

Ajánlja jól berendezett szijgyártóüzletét, u. m. nyergek, utazó bőröndök, vadász- és uti táskák, a legjuányosabb áron. — Minden e szakmába vágó javítások elfogadtatnak s vidéki megrendelések levél által a legpontosabban ki szolgáltatnak.

Képes árjegyzék kívánatra bérmentve küldetik.

Üzleti helyiség:

BUDAPEST, VIII., Múzeum-körút 10. a nemz. múzeum mellett.